

Hvis man fra Statens, fra Samfundets Side er i Stand til at holde igen paa det stadigt stigende Prisniveau, eventuelt kappe Toppen af det, hvor Priserne er løbet højere op, end de bør ifølge den økonomiske Nødvendighed, tror jeg ogsaa, der er stor Mulighed for, at de direkte Tilskud fra Statens Side til Dyrtidsforanstaltninger i Fremtiden kan komme betydeligt ned, men jeg maa tilføje, at jeg tror ogsaa, det er den eneste Betingelse, hvorunder man kan vente almindelig Tilslutning fra Rigsdagen i denne Henseende. Jeg gaar imidlertid ud fra, at de ærede Medlemmer, som har talt om det ønskelige i, at disse Udgifter forsvinder, uden at omtale det nærmere, er klare over, hvorledes man skal faa disse Udgifter til at svinde, nemlig ved at begrænse Stigningen saaledes, at det er overflødigt i Fremtiden at anvende Statens Midler i saa høj Grad til direkte Tilskud som tidligere. Det er jo saaledes, at mange af de Tilskud, der her tales om, indirekte er gaaet i Producenternes Lommer, saa at det maaske i nogen Grad er at tage fra en Lomme til den samme Lomme, naar man nu skal dække disse Udgifter ved Skatter. Der er sikkert en stor Del af de Befolkningsslag, som kommer til at betale disse forøgede Skatter, der har haft stærkt forøgede Indtægter, netop fordi Prisniveauet ikke har været reguleret, og fordi Priserne stadig har kunnet gaa op og derved skabe stærkt forøgede Indtægter for visse Producentklasser. Dette store Spørgsmaal lader sig naturligvis ikke udrede i Øjeblikket, og jeg skal heller ikke gøre noget Forsøg derpaa, jeg har kun villet gøre disse Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som er faldet fra anden Side, tangerende disse Spørgsmaal.

Med Hensyn til selve de Skattelovforslag, som foreligger, skal jeg kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger, idet de er saa udførligt behandlede i Folketinget og efter al Sandsynlighed ikke skal gennemgaa nogen Forandring her i Landstinget. Jeg kan i hvert Fald paa mit Partis Vegne, ligesom den ærede Ordfører for Venstre (Dalsgaard), sige, at vi er villige til at give vor Stemme til disse Lovforslag i den Skikkelse, hvori de foreligger, saaledes som vore Partifæller ogsaa har gjort det i Folketinget. Det er ikke med lige stor Begejstring, vi stemmer for alle disse Lovforslag, men de danner jo et Komplex, en Enhed, som man har faaet tømret sammen i Folketinget, og det maa tages, som det foreligger. Der

er ved Folketingets Behandling efter min Mening sket betydelige Forbedringer ved Lovforslagene, saaledes at vi nu lettere kan gaa med til dem, end da de blev fremsat, men Lovforslagenes almindelige Principper er ikke forandrede. Naar vi fra vor Side med en vis Ulyst gaar med til at stemme for disse Lovforslag, er det ikke, fordi de Beløb, de skal indbringe i Statskassen, i og for sig er store, det er noget, vi ved skal til, men fordi en Del af disse Skattelovforslag er af en saadan Art, at vi egentlig ikke anser det for heldigt, at Pengene til Statskassen tages paa den Maade. Men overfor den Kendsgerning, at det aldeles overvejende Beløb af disse Skatteloves Summer tages paa en rationel og rimelig Maade gennem direkte Skatter, kan vi som Helhed naturligvis ikke andet end anerkende det Princip, der ligger til Grund for Sammenbygningen af Skattelovkomplekset.

Jeg skal lige udtale min Tilfredshed med, at det nu endelig er lykkedes Finansministeren at gennemføre et Forslag om, at Friaktier beskattes som Indtægt. Det har vakt megen Forargelse i mange Krede, at en saa stor Del af Indtægten tidligere skjultes som Friaktier, og jeg synes, at det kun er et ganske simpelt Rimelighedskrav, at man kommer ind paa at beskatte de Indtægter, som tilflyder Aktieejere gennem Friaktier, ligesom man beskatter Indtægt gennem Udbytte af de Aktier, de besidder.

Endelig skal jeg udtale den samme Tilfredshed, som er udtalt fra anden Side, over, at vi har faaet indført en Rateskala i Indtægtsskatten i Stedet for en almindelig Procent-Trinskala, det gør jeg af rent tekniske Grunde, idet min Anskuelse altid har været den, at en Rateskala langt bedre passer for Skattelovgivningen end en almindelig Trinskala. Naar der fra visse Sider næres Betænkelighed ved at gaa over fra en almindelig Trinskala til en Rateskala, antager jeg, at det nærmest skyldes den Omstændighed, at man ikke tilstrækkelig har undersøgt, hvorledes disse forskellige Arter af Skatteformer teknisk virker. Hvis man gør det, tror jeg, at der fra alle Sider maa kunne opnaas Enighed om ikke alene i Øjeblikket at indføre en Rateskala, men ogsaa at beholde den, naar vi i Fremtiden skal fastsætte de mere blivende Skatteformer.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslagene til hurtig Gennemførelse i Landstinget.